

Évközi IV. vasárnap – C év – 2010. január 31.

Rongyos koldusasszony botorkált végig egy kis angliai falun. Ételért könyörögve kopogott be a házak ajtaján. A legtöbb háztól elkergették, ráuszították a kutyákat, köveket dobáltak utána. Néhány háznál gúnyosan penészes kenyérhéjat, krumplihéjat öntöttek elébe. Csak egy szegényes viskóban, ahol egy öreg házaspár lakott, talált szíves fogadtatásra. Itt betessékelték a konyhába, megosztották vele egyszerű, de tápláló ételüket. Csak másnap reggel engedték útjára. Néhány nap múlva hírnök érkezett a faluba, aki hangos szóval hirdette, hogy a falu minden lakója meghívást kap a királyi palotába fényes díszebédre. Az emberek hitetlenkedve hallgatták, de mindenki felöltözött a legjobb ruháiba, s elindultak a főváros felé. Amikor asztalhoz ültek a palotában, csak ámultak-bámultak a gyönyörű, gazdag terítőken, az arany-ezüst evőeszközökön. Amikor azonban kihozták az ételeket és leemelték a fedőket a csillogó tálakról, megdöbbenve, bosszankodva látták, hogy penészes kenyérhéj, krumplihéj és kövek kerültek eléjük. Csak a viskóban lakó öreg házaspár kapott ízletesnél ízletesebb ételeket. Hangos méltatlankodásban törtek ki a falusiak. Ekkor belépett a falujukba érkezett rongyos koldusasszony. Néhány mozdulattal ledobta rongyait, kiegyenesedett, s íme előttük állt maga a királynő. Mindenki mélységesen elszégyellte magát és elnémult.

Vajon felismerjük-e Isten küldötteit egyszerű külsőben, magunkfajta hétköznapi emberek képében is? Jézus szavait a messiási ígéretek beteljesüléséről megbotránkozva, felháborodva hallgatják a názáretiek, saját városkájának lakói. „De hát nem Józsefnek, az ácsnak a fia ez?” Elképzelhetetlennek tartják, hogy egy magukfajta egyszerű, szegény senkiházi által valósuljanak meg a próféták jövendölései. Ugyanaz a megvető, előítéletekkel teli magatartás ez, amely eleinte Natanael, a későbbi Bertalan apostol szavaiból kitűnik: „Jöhet valami jó Názáretből?” Azért az Isten küldöttjének mégis külön embernek kell lennie: előkelőbb származású, gazdag, hatalommal bíró embernek, akire odafigyel a világ. De ez a Jézus nem ilyen. Hiszen ismerik jól, közöttük nőtt fel, ismerik apját, anyját, rokonait.

Jézus szembesíti hallgatóit azzal a ténnyel, hogy őseik is hányszor elkövették azt a hibát, hogy nem akarták felismerni, elfogadni Isten intéseit az egyszerű, hétköznapiak tűnő emberek szájából. A careftai özvegyasszony pogány létére hisz Illésnek, az üldözött, szakadt prófétának, akit saját népe nem támogatott elég hatékonyan a gonosz királlyal és királynővel szemben. Utolsó falatját is kész megosztani Illéssel, mert elfogadja az általa alig ismert Isten akaratát. A szíriai Naaman azért tisztul meg leprájától, mert hallgat a szolgája szavára, aki biztatja, hogy engedelmességen Elizeus prófeta szavának, s fürödjön meg hétszer a Jordánban. Ez a szintén pogány nagyúr egy szolga biztatására le tud mondani saját elképzeléseiről, s elfogadja Isten intéseként egy egyszerű, alárendelt ember szavát. A választott nép soraiból sokan akkor sem képesek erre. Jézust is azért nem fogadják el legtöbben Messiásnak, mert olyan saját

elképzeléseik vannak Isten küldöttjéről, amelyekbe Jézus „nem fér bele” a maga valóságos, hétköznapi emberi mivoltával.

Isten pedig legtöbbször egyszerű embereket választ üzenete közvetítőinek, nagyszerű tervei végrehajtóinak. Erről tanúskodik az egész Szentírás. Az embernek ki kell lépnie saját Istennel kapcsolatos elgondolásaiból, képzelgéseiből, hogy felfedezze Isten valóságos jelenlétét, igazi közeledését, valódi küldötteit. Mi el tudunk-e fogadni Isten szava közvetítőinek olyan embereket, akikről soha nem feltételeznénk, hogy Isten kiválasztottjai? Akik kicsinek, jelentéktelennek tűnnek a szemünkben? Meg tudjuk-e látni Isten akaratát a teljesen hétköznapi, egyszerű eseményekben is, vagy csodákra, természetfölötti jelekre, nagyszbású fordulatokra várunk? Ezekre legtöbbször hiába várunk. Isten többnyire nem így nyilatkozik meg. Talán épp a szüleim vagy a gyermekem, az osztálytársam vagy a munkatársam, netán épp a nem túl tisztelt főnököm vagy a szomszédom lesz egy-egy helyzetben Isten akaratának közvetítője. Mint ahogy én is lehetek az mások számára. Mi mindannyian, egyszerű emberként is lehetünk Isten küldöttei mások felé, ha merünk beszélni, tanúságot tenni Róla.